

Dete se zavzeto čudi,
rosno gleda mu oko,
vanje žar ozre se solnčni —
in v očesu je zlato!

Vse zlato in vse je biser
vrh neba in vrh zemljé,
lepše kot zlato in biser
v prsih detetu — srce.

In naprej potuje solnce,
razsipava dar na dar,
in v zahvali preiskreni
z njim potuje vsaka stvar.

Ginejo skrbi moreče,
upanja spet raste moč,
solnce, ti zdravnik dobrotni,
vse tešeč in dvigajoč!

Rdé se že zapadne gore,
dvor pripravljen tam stoji,
da dostojno sprejme kralja,
ko se v zarji potopi.

Kje so zdaj glasnice-pevke?
Čuj, njih spev pojemajoč
tiho tam zamira v dalji:
„Sladko spite! Lahko noč!“

E. Gangl.

Na planjavi.

Na planjavi širni
lipe tri stoje,
po planjavi mirni
jezdenci hite.

Okrog lip zelenih
ležejo na tla,
ko na zemljo padla
črna je temà.

A nad njimi lipe
tri lepo šume,
o junakih padlih
tajno govore.

Sestrama starejša
lipa govori:
„O, že vstaja zarja
slavnejših spet dni!

Na planjavi mirni
lipe tri stoje,
v težkih slutnjah lipe
žalostno šume . . .

Vstal je narod bedni,
dvignil se na boj,
na pomoč mu pride
bratov hrabri roj.

Tu krog nas divjala
huda borba bo,
zemlja napojena
s svežo bo krvjó . . .“

Borisov.

